

CEM KOZLU

SANDIMA TABLETI

ROMAN

Remzi Kitabevi

**SANDİMA
TABLETİ**

CEM MEHMET KOZLU, Denison Üniversitesi Ekonomi Bölümünden mezun olduktan sonra 1971’de Stanford Üniversitesi İş İdaresi Fakültesinden yüksek lisans (MBA) derecesi aldı. Doktorasını ise Boğaziçi Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesinde tamamladı.

Kozlu, Amerika Birleşik Devletleri, İsviçre, Avusturya ve Türkiye’de çeşitli şirketlerde yönetici olarak görev yaptı. Türk Hava Yolları (THY) Genel Müdürlüğüne 1988 yılında atandı ve İstanbul’dan milletvekili seçildiği 20 Ekim 1991 genel seçimlerine kadar THY’nin Genel Müdürü ve Yönetim Kurulu Başkanı olarak hizmet verdi. 1997-2003 yılları arasında aynı kurumda Yönetim Kurulu Başkanlığı görevini sürdürdü.

Kozlu, Coca-Cola Şirketinde Viyana merkezli Orta Avrupa, Avrasya ve Orta Doğu Grubunun başkanlığını yaptıktan sonra 2006’da emekli oldu. 1990 yılında Avrupa Hava Yolları Birliği AEA’ya başkan seçilen ve bir dönem Uluslararası Havayolları Birliği IATA’nın eğitim fonunun başkanlığını yürüten Cem Kozlu’nun, değişik zamanlarda yönetim veya danışma kurulunda görev aldığı kurumlar arasında Eximbank, TAV Havalimanları, *Hürriyet* gazetesi, EVYAP, Coca-Cola İçecek, Coca-Cola Bottling Co. of Saudi Arabia (Riyad), A. G. Anadolu Grubu A.Ş., NBC Coca-Cola (Ramallah, Filistin), Trader Media East (Amsterdam), Godiva (New York), Multon ZAO (Moskova), Global Investment House (Kuveyt), Arçelik, Koç Holding ve Şişecam bulunuyor. Kozlu hâlen Pegasus Havayolları, Do & Co A.G. (Viyana) ve Tüpraş’ın yönetim kurulularında görev yapıyor.

Kozlu’nun öteki yapıtları:

- Avrupa’ya Hayır Diyebilen Türkiye*, Remzi Kitabevi
- Liderin Takım Çantası*, Remzi Kitabevi
- Liderin Kitaplığı*, Remzi Kitabevi
- Kurumsal Kültür*, Remzi Kitabevi
- Rising Above The Clouds*, Remzi Kitabevi
- Bulutların Üstüne Tırmanırken*, Remzi Kitabevi
- Bir Tıp Şehidi: Salâhattin Mehmet Erk*, Remzi Kitabevi
- Uluslararası Pazarlama*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
- Öfkeden Çözüme*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
- Türkiye Mucizesi İçin*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
- Sogo Şoşa: Dışa Açılmada Bir Japon Dersi*, Bilkom Yayınları
- Dalmaçya Kıyıları*, Naviga

CEM KOZLU

**SANDIMA
TABLETI**

ROMAN

Remzi Kitabevi

SANDIMA TABLETİ / Cem Kozlu

© Remzi Kitabevi, 2026

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Sevrin Uysal

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2284-2

BİRİNCİ BASIM: Nisan 2026

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul

Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

*Evren ezeli ve ebedi ise aşağıdaki öykü,
zaman-mekân sarmalında sonsuz
kez yaşanacaktır; tabii ki okuyacağımız
şekliyle tamamen hayal mahsulüdür.*

Teşekkür

Remzi Kitabevi'nin kıymetli yöneticisi Sayın Ömer Erduran, *Sandima Tableti*'ne çok ilgi gösterdi ve zaman ayırdı. Bu vesileyle onun sorgulamacı, araştırmacı ve mükemmelliyetçi özelliklerini yakından tanıma fırsatım oldu. Değerli uyarı ve önerileri için çok müteşşekkirim. Editörüm Sayın Sevrin Uysal'ın yapıta çok ayrıntılı katkıları oldu. Öner Ciravoğlu da süreç boyunca beni teşvik etti ve destek verdi. İdari yardımcım Tuncay Toygar kitapla ilgili her işlemde yardımcı oldu. Kendilerine içten teşekkür ederim.

Sandima Tableti'ni, yazılışının çeşitli aşamalarında okuyup değerlendirme ve önerilerini paylaşan değerli dostlarım Özlem İyier, Dr. Mehmet Gök, Turgut Bozkurt ve oğullarım Bülent ile Mehmet'e teşekkürü bir borç bilirim.

Luvilerin varlığını ve önemini, yakın tarihte değerli dostum Dr. Gökşin Ilıcalı'dan öğrenmeseydim bu kitap hayat bulmuyacaktı. Kendisine müteşşekkirim.

Vatan topraklarımızın ve kültürümüzün geçmişini zor şartlarda ve zor coğrafyalarda çalışarak aydınlatan tüm arkeolog ve akademisyenlere milletçe çok şey borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Kitap üzerinde çalışırken sık sık rahatsız ettiğim, bilgilerinden yararlandığım, kazılarından esinlendiğim, isimlerini kısa bir paragrafa sığdıramayacağım çok değerli arkeolog dostlarıma şükranlarımı iletirim.

Bu bağlamda tarihimizde ilk bilimsel arkeolojik kazıları başlatan, bazılarını bizzat yöneten ilk Türk arkeoloğumuz ve müzecimiz Osman Hamdi Bey ile arkeoloji ve tarihin, genç Tür-

kiye Cumhuriyeti'nin inşasındaki önemini takdir edip bu alanda çok kalıcı temeller atan Atatürk'ün anıları önünde saygı ile eğiliyorum.

Yurdumuz Gazetesi

Basın Ekspres Yolu, İstanbul

1

22 YAŞINDA STAJYER OLARAK girdiği *Yurdumuz* gazetesinden 25 yıl sonra eski Genel Yayın Müdürü sıfatıyla ayrılmasına birkaç saat kalmıştı. Bu sürede, masasındaki sümenin üstünde duran ve görevine son verildiğini bildiren yazıya cevap verecek, odasını ve masasını toparlayacak, çalışma arkadaşlarına kısa bir veda konuşması yapacak ve döner cam kapıdan son defa çıkacaktı Ali Asya.

Kitaplarını, yardımcısı ve sırdaşı Asu sonradan kutular, gönderirdi. Ama nereye?

Belki bu ani değişikliği kaldıraç gibi kullanıp hayatında yeni adımlar atmalıydı. Eşinden ayrıldığından beri, yani 10 yıldır, Cihangir'de iki odalı bir çatı dairesinde yaşıyordu. Kitaplar oraya sığmazdı; geçici bir depo gerekiyordu. Belki bir süre gazetenin bodrumundaki arşiv bölümünde misafir edilebilirdi. Eğer biraz sonra Patronissimo ile yapmayı beklediği veda konuşması kavga ve küslükle bitmezse...

Tamam, her şeyin bir sonu vardı ama bu şekilde olmamalıydı.

Türkiye'nin giderek otoriter bir çizgiye kaydığı, siyasetin çeşitli entrikalar ve bir darbe girişimiyle sarsıldığı, enflasyonun

kasırğa şiddetiyle ekonomiyi kasıp kavurduğu, ülkenin hem güneyinde hem kuzeyinde savaşların sürdüğü, bunlar yetmezmiş gibi korkunç bir deprem felaketi yaşadığı dönemlerde iktidarın gazabına uğramadan bağımsız yayıncılığı sürdürüp gazetesinin itibar ve güvenilirliğini korumaya çalışmış ve bir ölçüde başarmıştı. Ama sonunda ne İsa'ya ne Musa'ya yaranabilmişti.

Patronissimo, mektuplarını antetli, kalın, parlak kâğıtlara yazardı ama 25 sene sonra Ali Asya'nın iş akdine "Yönetim Kurulu gerekli gördüğü için" son verildiğini bildiren yazı, İnsan Kaynaklarının saman kâğıdını andıran formuna yazılmıştı. Boşuna patronuna, "Patronissimo" yani patronluk taslayan lakabını takmamıştı.

Ali'yi, gazeteye Patronissimo'nun babası almıştı; cesur, risk alabilen, her zaman doğru yapılan işlerin arkasında duran ama yanlışları da affetmeyen sert ama mert bir adamdı. Oğlunu istemeyerek de olsa ezdiği için Patronissimo bir türlü dik durmasını öğrenememiş, babası aniden ölünce onun koltuğuna oturmuş ama yerini bir türlü dolduramamıştı.

Ali, hayatının bir özeti, daha doğrusu haritası olan masasının üstüne, son defa doya doya baktı.

Sümenin üst kenarında, babasının görevdeyken kullandığı, altın kaplama kapağı iyice kararmış *Sheaffer* dolma kalem, gene babasının ceviz ağacından oyduğu kano benzeri beşikte yatıyordu.

Ali'nin babası, Cumhuriyet Savcısı Abdullah Bey, Anadolu'nun çeşitli ilçelerinde görev yapmış, her gittiği yerde çevresinin sevgi ve saygısını kazanmış ama eğilip bükülmediği için üstlerince hiç benimsenmemişti.

Oğluna her fırsatta doğruyla eğrinin farkını, doğruya sahip çıkmanın zorluğu kadar erdemini de anlatmaya çalışmıştı. Abdullah Bey, okuduklarından kupürler keser veya notlar alır, bunları Ali'yle paylaşır, tartışır, sonra da her yıl tazelediği *Ece Ajandası*'na yapıştırırdı. Örneğin, Shakespeare'in bir eserinin-

den aldığı “Yanlıı bildiğini yapmamalısn. Doğru bildiğini yapmalısn.” notu üzerine oğlu, “Ne var bunda baba? Tabii oyle olmalı,” deyince Őoyle bir açıklama yapmııtı:

“Evladım, bu ilk bakııta görüldüğü gibi kolay değil. nce doğru ile yanlıı ayırt edebilmen gerekiyor. Bir olayın her yönünü, yani 360 derece görmek mümkün değil. Bir hareketi tetikleyen niyeti, amaçları okumak da çoğu kez imknsız. Çoğu olayda elindeki bilgiler de yetersiz olacak. Burada aklını sonuna kadar kullanıp objektif analiz yapabilmen gerekiyor. Sonra da vicdanın devreye girecek; hak, hukuk, adalet, insaf, hoığgr vs. birçok unsuru harmanlayıp ‘doğrusu bu’ diyeceksin.

İı burada da bitmiyor. Daha zoru baılıyor: Doğru bildiğini uygulamak. Konunun boyutuna göre karıında hasımlar, hatta tehlikeli dıımanlar bulabilirsin. Cesaret ister. Sebat, sabır ister. Fatura dersin.

Bak, ben üstlerime, güçlü çevrelere değil, adalete ve devlete hizmet etmeye alıııttım. Onun için gbe hayatı yaıadığ; sık sık bir ilçeden diğerine tayin olduk. Seni hep yatılı okullara göndermek zorunda kaldım. Annen de çok zorluklar yaıadı; ama bak, rahat uyuyoruz.”

Bu konuımadan bir yıl sonra, Ali 20 yaıında ve Mülkiye’de ikinci sınıfa gemiııken, 55 yaıındaki Gerede Nöbetçi Savcısı Abdullah Bey, nc kalp krizine yenik dııı. Ailesi, ölümünü, gençliğinden beri günde iki paket tükettiği *Birinci* sigarasından çok, mesleğinde karıılaıığı baskı ve zorluklardan bildi.

Meliha Hanım, eıının tüm önemli soruııurmaları ve iddianamelerini imzaladığı *Sheaffer* dolma kalemini, ay yıldızlı bir çift kol düğmesiyle terazi desenli kravat iğnesini, aldığı her yeni pabucun burnuna ve topuğuna ömürlerini uzatmak için kendi eliyle ivilediği iki çift yedek nalayı, favori kravatını, Ankara Hukuk Fakültesinden diplomasını, askerlikten, dğnlerinden ve Ali’nin ilk yaı gününden fotoğraflarını toparla-

yıp, eşinin önemli belgelerini taşıdığı *Bond* tipi çantasına koyup Ali'ye vermişti.

Ali, döner koltuğunun yanı başında duran çantayı karşısındaki divanın üstünde açıp dolma kalem ve beşiğini yavaşça yerleştirdi. Masanın sol uzak köşesindeki aile resmini de onun yanına koydu. Ardından babasının kol düğmeleriyle birlikte bir bakır küllüğün içinde duran evlilik yüzüğünü, yıllar önce tehdit amacıyla kendisine postalanmış 9 milimetrelik mermiyi, biri masanın üstünde diğer ikisi kitaplığın raflarında duran, gazeteciliğin çeşitli dallarından aldığı üç ödül plaketini de çantaya yerleştirdikten sonra çantanın kilitlerini çıt çıt kapatıp arkasına yaslandı ve Patronissimo'nun mektubunu son kez okudu:

Sayın Ali ASYA
Genel Yayın Yönetmeni
Yurdumuz Gazetesi
Basın Ekspres Yolu No...

05 Eylül 2024

Sayın Aşya,
Yönetim Kurulumuz, Gazetemizin stratejik hedefleri doğrultusunda, 04.09.2024 tarihli 1/09-1 numaralı kararıyla İş Akdinizin 4857 sayılı İş Kanunu'nun 17. Maddesi'ne uygun olarak 30.09.2024 tarihi itibarıyla feshedilmesini gerekli görmüştür.

Hizmetlerinizden dolayı teşekkür eder, bundan sonraki çalışmalarımızda başarılar dileriz.

Şimşek Kunt
Yönetim Kurulu ve İcra Komitesi Başkanı

Karar vermişti, ay sonunu beklemeyecekti. Helalleşmek ve birkaç temel önerisini paylaşmak için Patronissimo'nun sekreterini arayıp randevu istemişti. Bilahare arayıp talebini hatırlattığında, “Merak etmeyin, size geri döneceğiz,” cevabını aldı.

Aradan üç saat geçmişti. Daha fazla beklemeye gerek yoktu. Patronissimo, cevabı da önerileri de hak etmiyordu. Çantayı aldı, yan odada yardımcısı Asu'ya sarıldı:

“Asucuğum, her şey için teşekkür ederim. Sabahları beni karşılayan o güler yüzün olmasa bu kadar da dayanamazdım. Bir nefes alayım, seni ararım, o zaman olayların bir değerlendirmesini yaparız. Sana iyi şanslar. Yapabileceğim bir şey olursa haber ver,” dedi.

Güvenlikçisinden temizlikçisine, stajyer spor yazarından sayfa müdürlerine kadar genel müdürlükte görev yapan 300'e yakın kişinin çoğunu ismen tanıyor, önemli bir kısmının hayat hikâyesini biliyordu. Bu hafıza da baba mirasıydı, *Bond* çanta ve içindekiler gibi. Herkesle sarılıp helalleşmek isterdi ama bu mümkün değildi. Olsa bile Patronissimo ve aile, bunu aleyhte bir gövde gösterisi gibi yorumlardı. Hâlbuki kimseyle kavga ve küslük istemiyordu. Bu son ve kötü gün, ondan önceki binlerce güzel günü gölgelememeliydi. Helezoni merdivenlerden her zamanki gibi sessizce üç kat inip çıkış kapısının önündeki aracına binmeye karar verdi.

Daha birkaç basamak inmişti ki baktı merdiven sahanlıklarında insanlar toplanmaya başlamış, başkaları da basamaklarda dizilmekteler; durdu. Sıvışır gibi çekip gidemezdi. Onlara seslenmeliydi:

“Arkadaşlarım, kardeşlerim, meslektaşlarım, yoldaşlarımdınız. Öyle kalacaksınız. Birlikte yola çıktık. Birlikte başardık. Siz yola devam edeceksiniz. Unutmayın *Yurdumuz*, sade mülk sahiplerine ait değil; sizlerin ve güzel ülkemizin nadide bir kurumu. Sahip çıkacağınıza eminim. Kalbim ve dualarım sizlerle. Başarılar diliyorum.

Geldik, gördük; hakikatleri, doğruları, iyileri ve iyilikleri, güzellikleri, vatanımızı ve cumhuriyetimizi savunduk; engeller ve güçlükler karşısında pes etmedik.”

Merdiven boşluğu inledi:

“Boksör, Boksör, Boksör...”

“Pes etmek yok, Pes etmek yok, Pes etmek yok...”

“Boksör, Boksör, Boksör...”

14

Yüzündeki tebessümü eksik etmeden, yakınındaki herkesin gözünün içine bakarak basamakları indi. Girişteki otomatik döner cam kapı, onu, çeyrek yüzyıl geçirdiği kozadan bir uzay kapsülü gibi dış dünyaya fırlattı.

Makam aracının her zaman beklediği yerde bir özel güvenlik görevlisi dikilmişti.

“Hayrola Seyfi?”

“Efendim, aracınızı başka bir göreve gönderdiler.”

“Korumaya Recep?”

“Sabah siz geldikten sonra bir Emniyet aracı onu aldı. Geri dönmedi.”

“Bir taksi çağır lütfen.”

Demek operasyon Emniyetle de koordine edilmişti. *“Pes etmek yok,”* diye düşündü çünkü o Boksör’dü.

Taksiciye, *“Cihangir’e gidiyoruz,”* dedi.

Eğer dönüp arkasına baksaydı koca binanın pencerelerinde bu sahneyi izleyen yüzlerce göz görecekti.

“BOKSÖR” LAKABININ KÖKENİ hakkında rivayetler çeşitliydi. Babasının çok sık tayini çıktığı ve aile bir küçük kentten diğerine ha bire savrulduğu için Ali’yi orta hazırlıktan itibaren yatılı okullara göndermişlerdi. Tarsus’ta Orta II’yi okurken Adana’da yaşayan amcası, bir gün onu okulda ziyarete gelmiş ve İncirlik’teki Amerikan üssünün PX mağazasından temin edilen malların satıldığı Boşboşçular Çarşısı’ndan bir tişört ve *boxer* şortu hediye getirmişti. Yatakhanedekiler, “Ulan bu yaşta babanın zibını mı giyiyorsun,” diye makaraya alınca, “Hıyarlar! Siz ne anlarsınız, bunun adı boksır şort,” diye cevap vermiş ve o gün bugündür arkadaşları tarafından daha kolay söylendiği ve akılda kaldığı için ona, “Boksör” diye hitap edilmişti.

Lakabından memnundu. Genelde hayattan ve kendi hayatından memnun olduğu gibi. Derin bir itikadı yoktu. İslam’ın gereklerini, oruç ve bazı bayram namazları haricinde pek yerine getirmezdi. Sadece kendi dini değil, tüm dinler hakkında cevaplanmamış birçok soru işareti vardı kafasında. Ama içi rahattı. Yıllar önce söyleşi yaptığı ünlü ressam Burhan Doğançay, “Ben üç şeye inanırım: kismet, nazar ve şükretmek,” dediğinde

Boksör, bu cümlelerin, kendi hayat felsefesini tam olarak özetlediğini fark etmişti.

En önemlisi şükretmektir. Anne babasına, önüne çıkan fırsatlara, medyada geldiği zirve noktaya, hatta aşırı çalıştığı için evine zaman ayıramıyor diye kendisini boşayan eşi Ayşe'yle geçirdiği 12 yıla şükrederdi. Zaten o çok mutlu başlayan evlilik de nazara gelmişti. Kimin nazarına geldiğini de biliyordu ama artık o defter çoktan kapanmıştı.

Berberlerken Ayşe, onu hep fazla iyimser olmakla suçlardı. Bir gün dostu, *New York Times*'in ünlü köşe yazarı Thomas Friedman, Tel Aviv ziyaretinden sonra İstanbul'a uğradığında, Ali'ye şu hikâyeyi anlatmıştı:

“İki devletli çözümü desteklediğim için generaller bana çok kızılıyordu. Ayrılmadan önceki son gece yemek yerken biri ayağa kalktı ve kısa bir konuşma yaptı, Filistin devletinin kurulmasının niçin İsrail'in sonu olacağını anlattı ve beni, iki devletli çözümü desteklediğim için sert bir şekilde eleştirdi, ‘Bay Friedman, sizi inceledik ve neden bu tezi savunuyorsunuz, çözdük,’ dedi. ‘Neden?’ diye sorunca da ‘Çünkü kısa boylusunuz ve dolayısıyla aşırı iyimsersiniz,’ diye cevap verdi. Derin bir sessizliğin ardından General devam etti: ‘Kısa boylu olduğunuz için ancak bardağın dolu kısmını görebiliyorsunuz, üstteki boş tarafı görmeye boyunuz yetişmiyor.’”

Ali de kısa boyluydu, daha çocukken saygınlığını, boyu posu ile değil enerjisi, hafızası gibi başka özellikleri sayesinde elde edebileceğini anlamıştı. Lakabının ötesinde iyi bir dövüşçü olmaya karar vermişti. Bu hayali, babası Gaziantep'in İslahiye ilçesinin Ceza ve Tevkifevi'nin savcısı olarak görev yaparken gerçekleşmişti, Başgardıyan Ezik Mustafa sayesinde.

İri yarı Başgardıyan'ın tek ezik yanı, boksörlük günlerinden miras kalan yamuk burnuydu. Yaz tatilinde ailesinin yanına gelen Ali'yi çok sevmiş ve iki yaz ona, boksörlük demeyelim ama

kendini etkin savunma dersleri vermiş, güçlenmesi için antrenmanlar yaptırmıştı. Ali de öğrendiklerini taze tutmuş ve spor yapmayı sürdürmüştü.

Ezik Mustafa'nın hele ki ilk dersini unutmaması mümkün değildi:

“Evlâ, ilk önce amacı ortaya koyalım: Amacın, kendini savunmak; kimseyi korkutmak, kabadayılık taslamak falan değil. Ana silahın vücudun. Her uzvunun görevi var. Kafanla başlayalım. Öncelikle aklını kullanacak ve kavgadan, tehlikeden uzak duracaksın. Gözünü, kulağını çalıştırıp tehlikeli ortamı, yaklaşan tehlikeyi sezeceksin. Mesela gözlerini eğiteceksin; ileriye bakarken yandan geniş bir alanı izlemeyi öğreneceksin. Duruma göre muhatabınla göz göze gelmemeye çalışacak, icabında onu bakışınla ters istikamete yönlendirecek veya dikkatini dağıtacaksın. Arkanda yaprak kıpırdasa hissedeceksin, başını çevirmeden.

Kafanın içi gibi dışının da görevi var. Normalde kafanı çekiç gibi kullanıp rakibinin burnunu kırabilirsin veya kaşını patlatırsın; akan kan görmesini engeller. Ama genelde senden uzun olacaklar. Bu nedenle onlara aşağıdan yaklaşıp çenesinin altından darbe vurup ağzını, dişlerini dağıtabilirsin. Dili de kopabilir. Ama bu, iyi bir şey değil.

Temel iki silahın, bacakların ve kolların. Antrenmanla bunları geliştireceğiz. İlk el atacağın silah, bacakların. Onlar, seni tehlikeden uzaklaştıracak. Kaçmadın, kaldın, kavganın içindesin, o zaman ileri-geri, sağa-sola zıplayıp, sıçrayarak onları şaşırtacak, oyunlarını bozacaksın. Yani sürekli çalım atacaksın.

En güçlü silahın, kol ve eller. Şanslısın, bacakların kısa ama kaslı. Kolların bayağı uzun ve ellerin pinpon raketi gibi. Onları birer çelik çekiç yapacağız.”

“Mustafa Amca, hasımlardan bahsederken hep ‘onlar’ diyorsun. Bana aynı anda yedi düvel mi saldıracak?”

“Yok be oğlum ama sana garanti veriyorum, yaşıtın iki ki-
şiyle rahatça baş edersin. Eğer dediklerimi yapar, kendini iyi
yetiştirir ve kondisyonuna hayat boyu dikkat edersen en az üç
dört kişiyi tepeleyebilirsin. Üstelik rakiplerin eğitimli bir ekip
değilse koordinasyon sıkıntısı yaşarlar. Sen ise odaklanmanın
avantajını kullanırsın.”

Ali'nin antrenmanları, mahkûmlar voltaya çıkmadan hapis-
hanenin avlusunda zikzak koşu, elde tuğlalarla koşu, ayak bi-
leklerini dış kapının demir parmaklığının altına sokup mekik
çekme, şınav, iyice terledikten sonra boks egzersizleriyle geçi-
yordu. Ayrıca her gün iki posta öğüt dinliyordu:

“Bak oğlum, okula dönünce sigara, içki içip veya kızların pe-
şinde koşup emeklerimi heba etme.

Her arbededen önce bir planın olsun. Nereden ve nasıl sıvı-
sacağına veya nerede durup ilk yumruğu atacağını hesapla.

Vücudun en büyük silahın dedik, tamam da etrafta başka
neler var farkında ol; isteka, 70'lik rakı şişesi, saksı, kalın kül-
lük, vs.

Eğer kaçış mümkün değilse erken vur, sert vur.

Elebaşını gözüne kestir. Genellikle önde yürüyüp en yüksek
sesle ve en çok konuşandır. Onu haklarsan diğerlerinin morali
bozular. En azından duraklarlar.

Şaşırt. ‘Üç kadar süre vereceğim’ de ve ikide vur. İni-
siyatif hep sende olsun. Bacaklarına veya hayalarına tekme
atacaksan gözlerine, suratına indireceksen bacaklarına bak.
Bacağına herhangi bir yerine vurmamak, iş görmez. Yere basan
ayağıyla yaylanıp diğerinle darbeyi herifin dizine yandan in-
direbilirsen acıdan herifin çığlığını Yenimahalle'den duyar-
lar.

En önemlisi, başın döndüğünde, sersemlediğinde, nefesin
kesildiğinde, dermanın bittiğinde, hiç ama hiç pes etmek yok.
Söyle bakayım.”

“Pes etmek yok Mustafa Amca.”

Genç arkeolog Elâ, çalıştığı müzenin sessiz koridorlarında dolaşan görünmez tehlikeyi ilk fark eden kişi olur. MÖ 2. binyılın ortalarına tarihlenen ve Anadolu'nun kadim halklarından Luvilerin henüz tam çözülememiş dilinde yazılmış olan Sandima Tableti, artık güvende değildir. Birileri onu çalmak üzeredir.

Sandima Tableti sıradan bir arkeolojik buluntu değildir. Deşifre edilirse insanlık tarihinin en köklü kabullerinden birini geçersiz kılabilecek sarsıcı bir gerçeğin kapısını aralayacaktır.

Elâ'nın yolu, gerçeğin peşinden gitme uğruna kariyerini kaybetmiş ünlü bir gazeteciyle kesişir. Güçlerini birleştirip olayın üzerine gittiklerinde, karanlık bir planın içine çekildiklerini fark ederler.

Karşılarında, sıradan kaçakçılar değil, iyi organize olmuş, acımasız ve her yere sızabilen bir yapı vardır. Ve bu yapı, gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için her şeyi göze almıştır.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2284-2

9 789751 422842

KDV'den muafdir